

Der var for koldt til at sove, selv i vores kraftige Flyveruniformer, saa da det blev lyst begyndte vi at gaa og kom til en Jernbanelinie. (Mon det kan passe ?. Paa Egnen fandtes ingen Jernbanelinie OS.)

Efter nogen Diskussion enedes Milne og jeg om, at vi ville forsøge at undgaa at blive taget til Fange. Lyne især og Ritchie var ikke saa sikre, saa de sagde, de skulle bare følge Jernbanelinien og saa overgive dem selv. Vi saa dem aldrig mere.

Milne og jeg travede rundt paa Egnen. Folk, især de unge, lod til at være noget bange for os. Tidlig paa Eftermiddagen bad vi om Mad. Det fik vi paa en Gaard, og der blev vi bedt om at gaa til et nærliggende Buskads, hvor der boede en Familie, som talte Engelsk.

Vi fandt Huset, og Fruen var vældig flink og gav os Mad, men hun bad os blive i Buskadset til det blev mørkt, saa ville hendes Mand være hjemme.

Vi kom tilbage efter Mørkets Frembrud, de var meget gæstfrie og gav os Mad og Drikke.

Vi Diskuterede Muligheden af at undgaa at blive taget til Fange, og de tilbød os Tøj, hvis vi ønskede det. De sagde dog, at Danmark var var temmelig isoleret, og at man ikke havde haft megen Kontakt med den øvrige Verden for en Tid, og de mente ikke vore Chancer for at slippe bort var særlig gode.

Vi blev derfor enige om, at det nok ikke var klogt at involvere dem for meget. Og der var ingen Organisation.

Vi bad dem ringe til det lokale Politi, der var meget forsigtige, og det samme var Tyskerne.

Tyskerne tog os til Aalborg, og vores Liv som Krigsfange begyndte.

Næste Dag fløj de os til Tyskland i en Junkers Transportmaskine.

Sergent Richie var vores Frontskytte og LAC. Lyne var vores Radiooperatør. Vi saa dem aldrig igen, efter at vi skiltes ved Jernbanelinien.

Vi styrtede ned ret nær ved Hadsund, saa Turen med Politiet, den var ret kort.

Jeg mistede al Kontakt med Keith Milne, da han blev flyttet fra Oflag IXA efter Flugtforsøg. Jeg ved han blev sendt til en strengere Lejr.

Jeg var overrasket over, gennem Deres Brev, at høre han var død